

El pilar del Lleó

Andreu Sotorra

Pensa en un lleó de l'Àfrica. ¿Creus que és ell qui decideix viure com una fera? ¿És per això que ataca un antílop coix? ¿No podria haver decidit viure com un vegetarià?

Jostein Gaarder. *El món de Sofia*

Em van encolomar el renom de Lleó. Els més veterans de la colla deien que quan m'enfilava faixes amunt treia les ungles i els deixava els palpissos senyalats per tota la setmana.

A mi tant em feia que em diguessin Lleó enlloc de Bieló, que era el nom de debò. Ja ho sabia que el meu era un renom de zoo, però també hi havia un Papa que es deia Lleó, i tots tan contents!

D'enxaneta, la mare em retallava les ungles dels dits de les mans i les dels dits dels peus perquè vinga dir que no diguin que som uns norris. De més gran, el podador era jo mateix, cada dimarts i cada dijous, els dos dies d'assaig, i també els caps de setmana que hi havia actuació.

Però la llufa de Lleó ja m'havia quedat enganxada i ningú no es recordava del meu Bieló. Per això, quan m'enfilava castell amunt, el cap de colla vinga bramar: «Amunt, Lleó, no t'aturis, Lleó, finet i pel mig, Lleó!»

M'havia fet tan popular que, a les actuacions en pròpia plaça, la gernació que ens feia de pinya no es conformava a marxar sense que el cap de colla no accedís a tancar el migdia amb un pilar especial, marca de la casa, que tothom ja havia rebatejat amb aquest nom: el pilar del Lleó.

Consistia a muntar un pilar de cinc amb el txatxi de Bieló al capdamunt. Quan hi arribava, havia d'alçar la mà i imitar un parell o tres de vegades els rugits i el gest d'aquell parent meu tan conegut de totes les pel·lícules, la del lleó que té mal de coll i fa grrr!, grrr!, grrr!, traient el caparrot per un quadre ovalat.

Només aleshores, la plaça esclatava en aplaudiments i jo rebia, en compensació, tres dotzenes de copets a les espatlles dels castellers més entusiastes que em deixaven matxucat per tota la setmana.

La cosa va traspassar fronteres.

Primer ho van saber els de les places veïnes. I de seguida va córrer la brama —mai tan ben dit!— per la resta de colles de tot el país. Els de la televisió, com sempre, hi van voler posar el nas, és a dir, la càmera. I la història del Lleó casteller va córrer de la Seca a la Meca i potser també fins més enllà de les Valls d'Andorra.

Ho dic perquè així va ser com va arribar un dia a la plaça un director de cinema molt conegut que havia sentit parlar d'aquell número del pilar tan sonat i el va voler comprovar personalment.

Era un diumenge de diada castellera. Al mig de l'estiu. Amb un sol que llampava les lloses. I el director pàmfil aquell del cine va arribar envoltat de la secretària de filmació, del director de fotografia, d'un parell d'*scripts*, del de la claqueta, i de sis guionistes —tots amb ulleretes, bloc i llapis—, que es veu que a la seva terra no havien vist mai fer castells.

Van dir que venien de lluny. De Beberlín-Fils o no sé què. I que en volien fer una de tan sonada com la del rei Lleó o la del geperut, la del lletjot Quasi.

Vam fer el pilar un parell de vegades. I encara em vam repetir un tercer de propina. Vaig avisar que no em quedava força a la gola per tornar a rugir. I ell, un director barbut i amb samarreta, plena de noms de pel·lis a la pitrera, va dir que ja n'hi havia prou. Que el que havia vist el feia tornar boig de tan bo. Que només per aquella seqüència del pilar la pel·li triomfaria a tot el món. Que ja tenia títol: *L'altre rei Lleó*. I que un servidor hi faria de casteller i que amb el temps m'aniria convertint en un lleó de la selva de veritat fins a retirar-me a l'infinit a fer castells tot sol pels arbres africans, unglant escorces i buscant el Tarzan, per reptar-lo a fer un pols de veu i rugits.

Jo no ho vaig entendre. Però vam firmar uns paperots que els de casa en deien contracte. Bé, jo no, per allò de no ser major d'edat, encara. Van firmar els pares i el cap de colla en nom meu. Així, tant la colla com els de casa s'embutxacarien alguns calerons, gràcies al meu numeret del pilar rugent.

Vam rodar la pel·lícula a la tardor. La plaça es va tancar a l'accés públic i dos dies abans es va omplir de tràilers, escales de bomber, ponts de focus, girafes amb micros, càmeres sobre circuits circulars de vies i tot de tècnics vinguts en un xàrter d'allà a Beberlín-Fils uniformats amb aquelles samarretes negres amb títols de pel·lícules a les pitreres.

Després va venir el pitjor: les seqüències a la selva africana. El contracte firmat pels de casa diu que deia que jo hi treballaria només en el rodatge de la plaça i que les escenes africanes les faria un doble per no sé quins romanços de la llei sobre el treball artístic dels menors. Però el director barbes de la càmera de cine es va encapritxar de mi i em va proposar que anéssim tots, els pares i jo, cap a l'Àfrica a rodar.

Bé, aleshores van passar moltes coses. Vacunes. Papers. Permisos. Viatge amb avió mar avall. I després, amb una caravana de 4x4 fins a la selva. Rodatge de seqüències a tot arreu. Amb faixa i sense faixa. Amb camisa i faixa. Amb pantalons i amb el cos nu. Amb camisa sense pantalons! (Això no era al contracte i a mi no em fa cap gràcia ensenyar els calçotets a ningú!) I vinga rugir! I vinga enfilar-me als arbres! I vinga

fer veure que unglava escorces i que empaitava animals!

I fent el lleó, em vaig perdre a la selva africana.

Ja han passat uns quants mesos d'això. Els primers dies de rondar perdut vaig sentir rums-rums d'helicòpters de rescat i el vol rasant sobre el sostre de les copes dels arbres de les avionetes de rastreig. Una nit em va semblar sentir cruixir de branques. I diria que vaig sentir molt llunyana la veu de la mare i el pare: «Bieeelóoo! Bieeelóoo! Leoneeet!» Però ja no els vaig sentir cap nit més. I qui sap si les veus havien estat només un malson.

He après a moure'm per la selva africana de la mateixa manera que un cadell de lleó aprèn a viure en un zoo urbà.

Esclar que trobo a faltar la gent de la colla!

Els crits del cap: «Amunt, Lleó!, vinga, Lleó! Finet i pel mig, Lleó!»

Els aplaudiments de la gentada a la plaça!

Els amics de l'escola!

La Mireia, que fa un curs més que jo!

Ara ja sé que abandonaria tot el que tinc, tot, els castells també, si tingués amb mi, a la selva, la Mireia.

Però ja ho deia el pare, que l'home és un animal de costums. I jo, a la selva, he après que el nen també ho és.

He trobat una cabana mig desfeta enmig d'una clariana. Potser és la d'aquell Tarzan que havia de sortir a la pel·lícula per fer un pols de rugits amb mi. L'he adecentada una mica. Visc

com un reietó. Davant de la clariana hi ha un tronc d'acàcia africana gegant que em serveix per practicar en solitari el pilar del Lleó. El faig quan m'enyoro molt i molt. Pujo i pujo. Faig el senyal amb la mà. I moc el cap en tres direccions fent aquell rugit del lleó parent que deia de les pel·lícules.

I ara entenc la queixa dels castellers de la colla quan deien que els unglava els palpissos. El tronc de l'acàcia africana gegant fa unes punxes que esgarrinxen. No hi ha dia que no em faci un senyal. Però m'he espavilat. Com que no tinc estisores, ni res, esclar, no em puc tallar les ungles. Per tant, els unglots em serveixen per defensar-me de les punxes d'acàcia traïdores. Si ara em veiés la mare no sé que em diria! No es pot dir que sigui un norris. Començo a ser un lleó amb urpes de debò!

Ahir mateix va passar per sota de la cabana un cadell d'antílop. Coixejava una mica potser perquè s'havia entrebancat amb alguns esbarzers selvàtics. Anava com si s'hagués perdut.

Feia dies que no veia ningú, vull dir, cap bèstia vivent. I m'hi vaig llençar damunt. Primer, per jugar. ¿Dos cadells sempre tenen ganes de jugar, oi? Després, no sé què em va agafar. Vaig unglar una miqueta. I una miqueta més, i una altra miqueta, i li vaig esqueixar la pell de prop del coll. Quan em vaig adonar del que li havia fet, jugant, jugant, l'antílop ja corria, esfereït, cap al cau de sa mare.

¿És així com es va fer un home famós aquell Tarzan dels micos que havia de ser l'artista invitat de la meva pel·lícula?

Només em dol ser un casteller perdut a la selva africana perquè no podré veure com ha quedat la pel·li que vam rodar.

¿Què en diran els de Beberlín-Fils quan em vegin a la pantalla rugint i carregant el pilar del Lleó?

El director de cine va dir un dia, tot engrescat, que potser ens donarien un Oscar, una d'aquelles figuretes que semblen de xocolata daurada, i que a mi em sembla, no sé per què, un os d'home per rosegar.

Ep! Xist...! No puc parlar gaire fort... Mutis... mutis... Sento trepig de branques... L'altre dia vaig descobrir prop d'aquí una altra família d'antílops que també havia tingut criatures...

He d'anar al tronc d'acàcia a llimar-me les ungles! El món del cine és així. Com el dels castells. Amunt, amunt, amunt! I quan et penses que ets dalt de tot, fas llenya i et maques l'espina!

Qui sap si, quan em rescatin de la selva africana, em proposaran fer una pel·lícula sobre l'art d'atacar sense rugir. Atacar per l'esquena, que és per on s'enfilen els castellers.

Ja tinc el títol de la pel·lícula per quan un productor de Beberlín-Fils em presenti el contracte per firmar. És una mica llarg, però no cal patir perquè, al cine, les pantalles són molt grans: *Paciència i non grunyatis; la verdadera història d'un cadell de casteller a qui deien Bieló*

i que va viure un temps sol a la selva africana fent el pilar del Lleó per culpa d'un renom que no ve a tomb de recordar.

Mira, ja s'acosta l'antilopet, pobret! Ànims, Bieló! Avall i pel mig, Leonet! Finet i unglada, rei de la selva!

Per cert, ¿a qui se li devia acudir d'encolomar-me el renom de Bieló?

Si quan sigui un lleó gran l'enxampo...

© Il·lustració de Maria Espluga